

STUDENTEN WEEKBLAD

7de Jaargang.
No. 31.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Woensdag
31 Mei '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer J. P. VALKEMA BLOUW, Verversdijk 32a, op Dinsdag 6 Juni '05, des middags om 4 uur.

BERICHT.

Het eerstvolgend nummer zal verschijnen na den uitslag der examens B.

De Varsity.

Bij een roeiwedstrijd moet het mooi weer zijn. Anders is de ware vreugd er niet, dan hangen de wimpels treurig langs de masten, dan worden de frissche toiletjes door-groezeld — of dan waait het golven en staat ieder — de hand pijnlijk om de hoedenrand geklemd, te turen tegen de met stof-schuim beladen Noordewind in, terwijl de dames met hunne bollende rokken en vliegende hoedenpluimen zich ganschelijk verongelijkt gevoelen.

Gelukkig was 't Zondag een mooi-weer-dag.

't Was warm, och ja, maar de zon scheen zoo kleurend op al dat bont leven, de zon scheen zoo hel in het stille water, en alles was zoo mooi groen.

Waarom heeft die mooie dag dan Laga geen zon gegeven?

Maar nu de wedstrijden.

Zaterdag 27 Mei werd verroeid de eerste heat van het jonge acht nummer Njord—Laga. Laga dat goed afgaat raakt echter spoedig een lengte achter; nog even blijft Laga's voorstevan aan Njord's stuur hangen, dan is 't gedaan, de afstand tusschen de booten wordt steeds grooter en aan 't eind wint Njord met ± 5 bootlengten (tijd van Njord 6 min. 36 sec.)

Dus was het jonge acht nummer reeds Zaterdag voor Laga verloren.

Onverdiend was de nederlaag niet te noemen, ofschoon wij heilig overtuigd zijn dat indien de ploeg met de fut geroeid had, dewelke zij al oefenende op 't laatst vertoonde, zij een beter figuur gemaakt zoude hebben.

Echter was de acht van Njord allemenschelijk goed... De Zondag!

't Weer was als boven reeds gemeld verschrikkelijk goed, wij zouden kunnen zeggen diabolisch goed. Er was een pracht-zon, maar een, die geweldig warmde.

Stroomen menschen slurpten zich vol met kwade grenadine aan de tribune of laafden zich aan een bowl, die ongelooflijk slecht was. Minder bevoorrechten, — niet-tribunalen — koesterden zich in de heete stralen, langs dijk-glooïngen of verhitten zich met apart vervaardigd zwavel-zuurbier in de gelukzalige Zweth-restaurantjes, wier eigenaren zich sedert 3 jaar, dat de Varsity op de Zweth verroeid wordt, hemelingen wanen.

Snoeren rijtuigen rommelden over den stofzwaren weg, terwijl tal van sierlijk bemande vaartuigjes het blauwe water doorsneden.

Een geweldig snel motorbootje betooverde een ieder door zijne geweldige radheid — welke het als Jury-bootje wél noodig had — terwijl langs de kanten menige stoomboot een lichte last van jonge schoonen met studeerende begeleiders torstte.

Het geheel blikkerde van een overweldigende kleuren-sprankeling, terwijl de mooi groene polderlandschappen het wereldsche worstelperk in een gladde effen lijst vatten.

Ik vermeen den niet-met-genoeg-belangstelling-bezielden, dus niet-veel-waarden lezer nu genoegzaam gemaald te hebben wat hij als schoonheids-gevoelige gemist heeft.

De lezer vergeve mij verder, dat ik mij niet bezig gehouden hebbende met slagen tellen, tijd opnemen enz., genoodzaakt zie een deel van het verslag gegeven door het Handelsblad alhier over te nemen.

Bij den wedstrijd trad de heer H. le Coultre op als starter, Prof. dr. P. H. Damsté als kamprechter.

Commissaris van afvaart was de heer Jhr. E. C. V. van Doorn; commissarissen van aankomst de heeren J. J. Blussé en J. C. Schippers, seincommissaris de heer J. Kortenoever, terwijl als politiecommissarissen fungeerden de heeren H. Adams, L. Mangelaar Meertens, Dr. C. Hartog en C. J. Stoelman Leysner.

Het eerste nummer was de vierriems outrigger (juniores) waarbij in de eerste heat uitkwamen Laga en Nereus. (Baan 2000 M.)

Bij het afgaan is Nereus al dadelijk voor, vergroot langzamerhand den afstand en weet in 8.53 min. met een verschil van ongeveer 11 bootlengten te winnen. Nereus maakte ongeveer 28 slagen.

In de tweede heat kwamen op Triton en Njord, Triton 30 slagen makende tegen Njord 25, kon niet verhinderen dat Njord weldra voor was, steeds meer uitliep en won in 8.38 min. met een ongeveer 15 bootlengten verschil.

De eindbeslissing van dit nummer, waarvan reeds te voorzien was dat Njord overwinnaar zou worden, bleek dat Njord makende 35 slagen tegen Nereus 32 slagen, won in 8.32 min. met 3 bootlengten.

De winnende ploeg bestond uit de heeren E. E. Menten (boeg), J. Santman, C. Ch. van Helsdingen, Th. Joekes (slag) en F. F. Royer, stuurman.

Voor het Hoofdnummer, vierriems outrigger giek (baan 2000 Meter) kwamen in de eerste heat uit Nereus tegen Njord. Bij het afgaan is Nereus voor, weet dit te blijven en roeit zeer mooi met 31 slagen tegen Njord 28, op 2500 Meter stopt Njord en komt Nereus eerste aan in 10.52 min.

Naar men mededeelde was de slag van Njord eerst kort van eene ziekte hersteld en dus niet in goede conditie.

De tweede heat werd gekampt tusschen Laga en Triton, Laga met 33 slagen tegen Triton 27 is dadelijk voor, vergroot hoe langer hoe meer een afstand en weet met een niet juist te bepalen aantal bootlengten eerste te zijn in 10,15³/₄ min.

Over het roeien van Laga was één roep, prachtig. Met belangstelling werd dan ook de eindbeslissing afgewacht.

Tusschen dit en het volgend nummer kwam nog even een „oude" acht een baantje doen, waarin o. a. Abandanon en Moltzer, „de" Laga-mannen; of ze succes hadden!

De Single Sculling outrigger, dat nu volgde, werd gemakkelijk gewonnen door den heer H. W. ter Horst van Laga in ongeveer 10 min. Triton gaf het op.

De beslissing der achtriems juniores, waarbij Laga het reeds Zaterdagavond had afgelegd, was een mooie, spannende race. Nereus en Njord maken beide 31 slagen, Njord weet echter voor te komen en wint met 2¹/₂ bootlengte in 7,17 min.

Tot slot, lang wachten op de beslissing van het hoofdnummer, dat volgens het programma 4 uur zou zijn, doch tot ruim 5 uur duurde; precies 5,3¹/₂ gaan Nereus en Laga af, de in de vorige heats gemaakte tijden, Laga 10,15³/₄

en Nereus 10,52, deden vermoeden dat Laga zou winnen; 't liep echter anders; reeds van den start liep Nereus uit, na 3 minuten was dit reeds een bootlengte, op 1500 M. was het zeker dat Laga het niet kon halen en op ongeveer 2600 M. stopte Laga.

Nereus maakte 31, Laga 33 slagen. Nereus kwam in ongeveer 12 minuten aan.

Nereus heeft nu voor de zevende maal den hoofdprijs gewonnen en wel in 1891, 1892, 1893, 1894, 1900, 1904 en 1905.

Laga en Njord staan nog beiden op acht overwinningen. (Dit laatste gedeelte werd geheel uit „Het Handelsblad” overgenomen).

Voor hen, die dit nog niet mochten weten, laten we de ploegen van Laga volgen:

Oude vier:

1. W. H. Brinkhorst (boeg).
2. W. C. Q. van den Brandeler.
3. J. Niermeyer.
4. K. A. Biegman (slag).

Stuurman: H. W. ter Horst.

Jonge acht:

1. J. P. Copp, (boeg).
2. E. Ch. Prins.
3. Tj. Poppens.
4. L. Reynvaan.
5. J. B. van Heutsz.
6. J. G. Kerlen.
7. H. A. Wichers.
8. F. H. de Freytag, (slag).

Stuurman: H. W. ter Horst.

Jonge vier:

1. J. P. Copp (boeg).
2. J. G. Kerlen.
3. H. A. Wichers.
4. F. H. de Freytag (slag).

Stuurman: H. W. ter Horst.

Het eindresultaat van zooveel zwoegens is dus triestig geweest.

Zooveel hoop den bodem ingeslagen, zooveel aspiraties vernietigd

Afin, de wraak kan zoet zijn.

Als men maar niet gaat zitten bij de pakken en zich verliest in weeklagen van wat had kunnen zijn*)

De verslaggever van het Handelsblad heeft het gezegd: de oude vier roeide prachtig. Dit was zoo.

De oude vier was uitnemend.

Waarom zij niet gewonnen heeft?

'k Weet niet, was geen sliding vast geraakt, was de tijd tusschen 1e en 2e heat niet zoo kort geweest, wie weet — maar 't is nu eenmaal niet zoo geweest.

't Is toch altijd nog een schoone voldoening mooi te hebben geroeid: want al roeide Nereus nu bij toeval wat harder, mooier deden ze 't gewis niet.

En bij slot moet 't goede gave roeien het toch winnen van de meer brute kracht, als de pit er maar in blijft en geen salonroeien op de wedstrijd wordt toegepast.

Een groot woord van hulde en lof komt toe aan den heer H. W. ter Horst, die alle ploegen stuurde en hoè! en die zelf nog Laga's eenige blikje medenam!

En ook de heeren Mangelaar Meertens, Adams en Petri, die hun tijd beschikbaar stelden om Laga's en dus Delft's eer te trachten hoog te houden, moet men dankbaar gedenken, hun moet het weinige succes dubbel droevig geweest zijn.

Ik zou nog veel kunnen schrijven over al wat rondreef op de Zweth, over de oude acht half Laga—half Triton, over de mooie race oude vier Laga en Triton, en van Laga's goede tijd in dat nummer — van de weinige dronkenschap, waarop alle bladen roemen, van de officieele menschen en de hemel mag weten wat, maar 't is niet noodig.

Al wat Delftsch was in Delft, was er, en wie er niet was, — die in Maastricht of Groningen vacantie vierden en niet komen kòn — zij hebben niets aan al dat geblaas van woorden — ze kunnen niet voelen de droefheid van den dag om Laga en de vroolijkheid van het feest om de roeisport — — —

*) Naar wij vernemen was reeds Zondagavond de geestdrift wederom gansch teruggekeerd en popelt het hart der race-roeiërs om op het Tritonfeest de blaam geheel en al uit te wisschen.

Moge elke ploeg van Laga in het verdere jaar schitterend winnen, moge zij de oude vier van Nereus op Triton's feest geweldig kloppen, moge zij het volgend jaar met glans de varsity winnen!

Dat zij zoo.

V. B.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Arbeiderstuinen.

Voor iederen werkman een eigen tuin en zijn eigen goed ingericht huis op of bij dien tuin!

Door J. BRUINWOLD RIEDEL.

Het streven der Armenzorgverenigingen in den laatsten tijd is meer voorbehoeden tegen armoede dan wel lenigen daarvan. Een voorbehoedsmiddel bij uitstek lijkt mij de „Arbeiderstuin”; een middel dat nu door vele gemeentebesturen, Armenzorgverenigingen etc. wordt toegepast. Het beoogt de vermenigvuldiging van den onderstand door de geheel vrijwillige arbeid van den bedeelde, en het is heel wat beter een werkman, die geen werk heeft of kan krijgen, grond te laten bebouwen en hem zoo in werkelijken zin de vruchten van zijn werk te laten plukken, dan hem gedurende dien tijd op de een of andere manier te bedeele. In 't algemeen is bedeeleing zonder meer iets hatelijks voor een goed werkman; langzamerhand went hij er helaas aan en waardeert 't niet meer, maar neemt 't aan als een soort van recht. De meeste bedeeleingen zijn ook onderworpen aan hinderlijke beperkende bepalingen, vooral verouderde testaments-bepalingen, waardoor 't geld lang niet zoo goed besteed wordt als wel kon.

Een groot bezwaar is natuurlijk dat niet ieder werkman maar zoo dadelijk 't werk op 't land verstaat, en men zou als tweede bezwaar kunnen opwerpen, dat niet ieder er zin in zou hebben. Beide tegenwerpingen vervallen m. i. daar in 't eerste geval de man aanvankelijk per dag of per uur betaald zou kunnen worden, en dan de vereeniging de vrije beschikking zou hebben over den opbrengst, terwijl in 't tweede geval voorzien wordt doordat er weinig arbeid zoo ambitieus werkt als werk op 't land.

Dit principe van een werkman te genoet komen in zijn behoeften door arbeid in tuinen wordt voornamelijk toegepast in België door eene vereeniging die zijn doel als volgt omschrijft: Assistance par le travail dans son propre jardin. In de eerste plaats komen hier dan bedeelde armen voor in aanmerking. Het voor eigen gebruik benodigde mogen zij behouden, terwijl er voor de vrouwen en meisjes cursussen worden gegeven om de groenten smakelijk te leeren bereiden.

Een tweede opvatting is aan iederen werkman, hoofd van een gezin, een tuin hetzij te geven, hetzij te verhuren, hetzij te verkoopen tegen zoo laag mogelijken prijs, dien hij dan in zijn vrijen tijd kan bewerken. Ik vond in het boek van den heer Bruinwold Riedel, dat dit in bijna alle landen van Europa, en ook in Amerika wordt toegepast, zij 't dan ook met uiteenloopende bepalingen omtrent al of niet eigendom worden der tuinen van den huurder. Meestal wordt $\frac{1}{5}$ ongeveer van de werkelijke waarde contant betaald en dan langzamerhand de rest bijgepast op daartoe geschikte tijden, bijv. na den oogst, terwijl de vereeniging dan vaak zaad, gereedschap enz. verschaft. De grootte varieert omtrent $\frac{1}{2}$ H. A., zoodat de bebouwing ervan niet te zwaar is voor een huisgezin en men toch ook niet als concurrent kan optreden tegen kleine tuiniers. De vereeniging stelt dan ook deskundigen aan om een proeftuin te bebouwen. Deze ontwerpen dan plannen voor bezaaiing, wisselbouw etc. en helpen zoo door onderricht en voorbeeld de „ouvriers jardiniers.” Er worden ook prijzen uitgelooft voor de mooiste en eerste vruchten, en wedstrijden georganiseerd. De huur-tijd is meestal een jaar en bij goede bebouwing is den arbeider het recht van wederinhuring gewaarborgd, terwijl de vereeniging ook 't recht heeft hem den huur op te zeggen, mits met geldige redenen. Ik vond bij een vereeniging als voorwaarde opgegeven het bezitten van een spaarbankboekje. De gezinnen moeten er echter zeker van zijn, dat de resultaten van hun arbeid niet het volgend jaar door een ander benut zullen worden.

Meestal is de openbare verkoop der vruchten verboden, als zijnde een concurrentie tegen vaklui, die hun benodigdheden niet voor niets hebben en hun grond meest niet zoo

goedkoop kunnen huren, en dus niet tegen zulke lage prijzen zouden kunnen verkoopen. Hierin ligt toch, dunkt mij, ook weer een groot gevaar, hoe nl. de overwinst te besteden en die bijv. niet te kapitaliseeren, wat in strijd zou zijn met 't beginsel van den werkmán te willen steunen zonder daarvan winst te maken. Dat dit toch wel eens gebeurt, blijkt te Kiel en Leipzig, waar de oorspronkelijke arbeiderstuinen door de verhouding tusschen vraag en aanbod en door onderverhuring langzamerhand een winstgevende exploitatie zijn geworden, wat natuurlijk in 't geheel niet de bedoeling was. Men zou de winst kunnen gebruiken tot verbetering van den bodem, tot 't vormen van een klein reservekapitaal, 't organiseeren van wedstrijden en van oogstfeesten. Ook zouden zij, die nu reeds 't voorrecht hebben den grond op voordeeler voorwaarde te mogen bewerken dan in 't gewone leven, mede kunnen werken tot meerdere uitbreiding van de vereeniging.

Vele bezwaren kunnen hiertegen worden aangevoerd, bijv. dat de arbeiders zoo zelf hunne loonen drukken en dus 't eindresultaat weer den werkgever ten goede komt, of dat de eenige vrije dag tot inspannend werk wordt gebruikt en vrouwen aan de huishouding, kinderen aan de school worden onttrokken. De eerste theorie verder ontwikkeld zou er toe leiden, dat een werkmán zich nooit zou mogen trachten te bevoordeelen daar dit natuurlijk den werkgever ten goede komt terwijl in de andere bezwaren wordt voorzien doordat de groote der tuinen geschikt wordt gekozen en 't werk buiten gezond is, niet 't minst omdat 't niet als 't meeste fabriekswerk, geestdoodend is.

In 't algemeen moet men trachten minder bedeeiden voort te helpen door self-help. Behalve de ondersteuning bereikt men op deze wijze aankweeking van een rechtmatig gevoel van eigenwaarde (wat heusch voor een ieder goed is) en verzekert men een groot deel der dagelijkse voeding. De algemeene secretaris der Amerikaansche vereeniging voor „Social Service” zeide in zijn rapport het volgende:

„Deze werkmánstuinen vormen een voorbehoedmiddel tegen tuberculose, een uitstekende lichaamsvoeding, een middel van zedelijke verheffing en vermeerdering van het familiegeluk. Zij bewaren derhalve voor den handel en de nijverheid den voor beide onmisbaren factor, n.l. den in lichamelijke en zedelijke opzicht valiederen werkmán”.

Mij trof nog de opmerking, dat de arbeiderstuinen zich 't meest ontwikkelen in die landen, waar vroeger in den een of anderen vorm collectief grondbezit werd gevonden, en men ze dus kan beschouwen als een middel van den nieuwen tijd, om 't bijna overal verdwenen gemeenschappelijk grondbezit te vervangen.

Het klein grondbezit zal niet in staat zijn het sociale vraagstuk op te lossen, maar toch zeker is 't een instelling van voorzorg, die spoedig en zonder veel moeite of onkosten den zedelijken en stoffelijken toestand van den werkmán zal verbeteren.

T. W.

LITTERATUUR EN KUNST.

Zonsopgang.

Een zacht karmijnrood toont de plek aan waar de zon verschijnen wil.

In 't Oosten is de lucht reeds vaal verlicht en drijft wazig de sikkel van de maan.

Naar 't westen toe neemt langzaam af de lichtte.

Onze boot dreef langzaam door het rustig stille water, dat getrouw weergaf de matheid van den hemel, en aan 't begin der vaart de karmozijnen streep der lucht.

De vogels knetterden en tijlperden luchtruchtig in hun pas-ontwaakt-zijn — een enkel vliegt langs den hemel en geeft in zijn scherp afkanten daartegen er diepte aan.

Laag vliëgend verdwijnt hij in den nevel, die in vage strepen van uit den vaart naar het oosten trekt.

Waar de riemen gaan, plast éven zachtkens het water en bobbelt een rimpel leize voort.

De kanten zijn overplant met witte bloemen en zacht roode.

In de verte staan koeien — vreemd klein en dreuzig in de witte nevel waden.

Toen nog een paar slagen gedaan waren en wij uit het belemmerende schut der boomen waren, zagen wij de zon reeds boven den horizont.

Het was een groote karmijnroode schijf met een geel chromaat sikkel van boven omhuifd.

Zij dreef in een karmozijnen zee, die naar boven verroosde en in donker geel uitliep. —

Het water gaf dit trouw weder. —

Het geel kwam tot twintig meter vóór onzen boot.

Tegen onzen boot aan was het diep blauw en de trillingen die van onzen plompen kiel afvoeren waren van boven zeer licht blauw, tot dat ze liepen in de donkerte onder den wal waar de duistergroene bladren van de waterlelie kabblend dreven.

De hemel was ondertusschen reeds lichter geworden en helderder; achter ons stond een vreemd wit huis scherp tegen de nog vaal blauwe lucht, onder een dof groene boom, waarvan de bladermassa's in compacte klompen met donkere diepten er tusschen, zich onbewegelijk hielden.

Er onder was een wit brugje — het water liep donker onder door.

Verder naar ons toe stond een schuur met een nieuw dak, dat vreemd rood scherp zich kantte tegen de reeds daar gelige lucht — — —.

De zon die eerst ellipsvormig ons was voorgekomen, werd allengskens ronder, en scheen uit zich te zenden golven van karmozijn; een borreling van kleuriglila rood ontwelde en breedde zich naar boven.

De chromaatgele rand werd helder en helderder — de hemel licht zilver blauw, alsook het water waarin wij dreven.

De bloemen aan de kant leken op te bloeien in het komende zonlicht — en geheimzinnig lagen wij onder veel groen en zagen tusschen halmpjes en grasjes in een kleine vreemde wereld waar oude stukskens verweerde steen waren rotsen, die tusschen heuvels en valleien lagen, waarop diepe bosschen zich strekten.

De zon steeg hoger —

Het licht wierd scherper en als wij lange met onze oogen in den vuurbol keken, zagen wij lila strepen in menigte op het veld, waar nu de nevel sneller weg trok naar het zuiden, ontblootend vele koeien, die in één richting gingen loopen — naar het Noord-Oosten.

Met volle zware uiers en van tijd tot tijd loeiend stapten zij voort.

De gele streep steeg hoger en werd smaller terwijl het karmozijn zich donkerde tot purper. De zonnenschijf was nu zéér geel en gouden reeds. Een zilveren nevel scheen haar echter te beletten te stralen.

Een schoorsteen veegde een breede pluim rook door de lucht.

De maansikkel was ondertusschen verdwenen.

De nevel is nu heen, en door het water komt een gouden stroom op ons bootjen af — dat is de zon.

De vogels kwetterden nog harder en nog twinkelender. Het purper zakt in breede golvingen omlaag; het geel verwaast en drijft ineen met 't zilver-blauw.

De bloemen naast ons worden helderst wit en rood en 't gras toont frisch.

De koeien strekken ver hun koppen uit.

Een boer in blauw bus komt langs ons stappen. —

Wilt gij wat doorroeien? De zon is op!

V. B.

UIT DE STUDENTENPERS.

Minerva. Wanneer langzaam aan de avonden niet meer donker worden, en in de nachten alles zichtbaar blijft in den vreemden schemer, wanneer overdag de hoogstaande zon de straten en singels overgiet met haar gouden licht en haar warmte, wanneer aan de Zweth onder groot enthousiasme van publiek dat in kleurige toiletten en booten opkomt, de Varsity verroeid wordt, wanneer de vogels luid uitzingen het lied van de gekomen lente, dan breekt er voor de studentencourantjes een droevige tijd aan. Onder sterk minderende belangstelling slapen ze nog eenigen tijd hun bestaan voort, maar tegen dat de Zonne in haar zomerstilstandspunt is aangeland en heel statig, al gloeiende langs de ecliptica naar beneden glijdt, dan verdampt de copie en vervluchtigt de hoeveelheid aanwezige studenten, en pas als de bladeren der boomen in warme roodbruine

kleuren de rijpheid van het seizoen aankondigen, keert alles terug om met hernieuwde krachten de zaken voort te zetten.

Maar een overzicht te geven van de studentenpers in dezen tijd van 't jaar is een desolaat werk. Want dan is het alsof men staat bij een ruïne van iets wat vroeger mooi en grootsch en machtig was, en alsof men dan daarin op te sporen heeft wat er nog van overblijfselen van die oude tijden te vinden is.

In de vroegere tijden dan was altijd Minerva het blad, dat poogde zijn blad vol te krijgen met stukken voor en over studenten; minder trachtte het er na stukken te krijgen van literaire waarde, of bijdragen getuigende van een ernstige studie; het waren meer luchtige, vroolijke stukken, en „zwaar op de hand” waren ze zelden. Maar nu in deze tijden mankeeren die ook. In 't laatst verschenen nummer ten minste vind ik alleen een stukje van een zijde die zich anders weinig in de Minerva laat hooren, over de Vlaamsche beweging; verder een over Vrijheid, dat zeer duister is, en een antwoord bedoelt te zijn op een vorig, en ten slotte nog altijd vervolgen over de Nederlandsche student, vertaald uit 't Engelsch. Dan verslagen. En dat is al.

Propria Cures.

Wanneer ik de Propria Cures uitgelezen heb, dan denk ik altijd: wat staat er toch eigenlijk weinig lezenswaard in. Gewoonlijk wordt het grootste deel van 't blad gevuld met berichten van vergaderingen, die alleronbelangrijkst zijn geweest, en waarbij niets gedaan wordt om er eenige geest in te brengen; dan volgen er meestal nog eenige verslagen van lezingen, die al even weinig om 't lijf hebben, en die zoo heerlijk als bladvulling dienst doen. En eindelijk verdwaalt er zoo nu en dan werkelijk nog wel eens een stuk in, dat een meer persoonlijk karakter draagt, maar helaas ook hier moet ik alweer een zucht over slaken, want meestal vormen ze deel van een reeks onverkwikkelijke polemieken, waarin men dan ook nog vaak een zeer onbeschaafde toon kan waarnemen.

In de laatste maanden verkeert tegenwoordig de P. C. ook nog in een stadium, dat in het S. W. geëindigd schijnt n.l. dat waarin de Katholieken alles wat zich maar voordoet aangrijpen om te ijveren voor hun geloof, hun leer, en hun filosofie. Zoo is er bijv. een tijd geleden verschenen een uiterst partijdige bespreking van Bolland's Zuivere Rede, waarop een vinnig twistgeschrijf volgde. Daarna kwam prof. Van Rees en propageerde in een vijftal artikelen voor de Rein-Leven beweging. Dadelijk schoot er een Katholiek uit zijn slof, en vond het noodig om er eenige artikelen tegenin te schrijven. Z. H. G. is gelukkig zoo verstandig geweest daar niet op te antwoorden.

Nu weer is verschenen in de P. C. een bespreking van het uitgegeven dictaat van prof. Spruyt: „De geschiedenis der wijsbegeerte.” Wanneer nu de bespreking een goede was, een, die, al stond de beschouwer op een geheel ander standpunt dan de wijsgeer van wie het boek is, dan zou men er vrede mee kunnen hebben en blijde zijn, ook de meening van anderen eens in duidelijke vorm onder de oogen te krijgen. Maar zoo is het weer niet geweest. De R.-Kath., genaamd C., kiest voor zijne bespreking een arrogante vorm, waarin op verwaande wijze en met vertoon van groote geleerdheid aan allerlei geleerden verweten wordt dat ze de scholastiek niet voldoende bestudeerd hebben.

De P. C. van dezen keer begint met een enthousiast verslag van de voordracht van Oedipus door Albert Vogel. Voor de aardigheid pluk ik er een stijlbloempje uit:

„Dat waren geen kunstjes, waarmee deze man dit verwierf voor zich en ons, dat was kunst, dat was kunst, dat was de naar buiten treden, zich klaarlijk openbarende zelfbewogenheid, de bewogendheid voor sympathie, door medelijden met den armen hooge, met dien door het Noodlot klemgeslagen groote, medelijden met de menschheid, d. i., met zichzelf, met de groote grootwillende menschheid die een machteloze mensch is.”

Verder is er een boekbespreking van Pro en Contra I No. 3.

Vox Studiosorum. De Vox draagt weer een geheel ander cachet als de overige studentenbladen. De Minerva is meer luchtig en vluchtig als een ééndagsvlinder, die dartelt door 't leven en overal eens heen ziet naar wat is van zijn gading of bekoort door de kleur; de P. C. is een blad dat vol is, maar weinig geeft en wat doet met iets alsof 't belangrijk is, wanneer 't aanschouwen niet waard is; 't Studenten Weekblad is vaak zwaar op de hand maar blijft gelukkig dikwijls van verslagen vrij; de Vox echter tracht zich vooral te geven het cachet van een literair blad, vooral in den laatsten tijd. Dan verschijnen er schetsjes en opstellen, gedichten en feuilletons, en wordt er getracht zijn gevoelens in een prozavorm saam te gieten, of doorleefde momenten in een schetsje te vereeuwigen. Zou ik echter deze bewering moeten staven met aanhalingen uit de laatst verschenen Vox, zoo zou ik hier niet al te goed in slagen, want deze keer waagde slechts één impressionist zich naar buiten, in een stukje „Geluk” over lente, liefde en geluk. En verder? Jaarverslag van den rector, iets over Triton, een verslag, nog een, uit.

F.

ADVERTENTIEN.

Passage Bureau
J. DE KUYSER & ZONEN,
Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij „Nederland”,
via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor verzending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

Verschenen bij den Uitgever J. WALTMAN Jr.:

BROUWER.

Leven, Kunst en Mystiek.

Prijs / 0,75.

BERLAGE.

Over de waarschijnlijke ontwikkeling der Architectuur.

PRIJS / 0,50.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Spatenbier.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.